

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Titvlvs III. De Simonia, & ne aliquid pro Spiritualibus exigatur, vel
promittatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

TITVLVS III

DE SIMONIA, ET NE ALIQUID PRO
SPIRITUALIBUS EXIGATUR, VEL PRO-
MITTATUR.

SECTIO I.

*De Simonia in genere,
ejusque divisione.*

§. I.

Quid sit Simonia?

Simonia communiter definitur, quod sit studiosa voluntas (actio scilicet deliberata voluntaria) emendi aut vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum, (contra actum scilicet onerosum) pro temporali aliqua re; vel ut Suarez clarius fortasse definit, est sacrilegium, quod committitur in emptione, et venditione, vel quovis alio simili contractu, quo res spiritualis, ut talis est, (aut spirituali annexa) pro re temporali commutatur, aut comparatur; vnde in his definitionibus, sub nomine rei spiritualis, res vel intrinsecè quoad substantiam sacre, & supernaturales, uti sunt gratia sanctificans, virtutes Theologicæ & Morales divinitus infusæ, dona Spiritus Sancti, gratiæ gratis datae, &c. vel causaliter spirituales, ordinatæ scilicet ad causandam gratiam, aut alios actus supernaturales, uti sunt Sacramenta, officia Ecclesiastica quædam, &c. vel res, quæ sunt effectus rerum super-

naturalium, uti sunt baptizare, ordinare, divina officia celebrare, prædicare verbum divinum, miracula facere, &c. Spirituali autem rei annexa dicuntur, quæ quidem in se sacra non sunt, ab his tamen non dependent, & quidem vel antecedenter, quia tanquam peria, & præsupposita ordinantur ad spiritualia, uti sunt sacra vasa, altaria, &c. sed etiam officium Missæ ordinatæ & lectionibus, quos jus patronatus, electiones, collationes beneficiorum, &c. quæ se habent per modum causæ respectu beneficii, vel concomitanter, quæ sunt cooperantur cum spiritualibus functionibus, ut est labor corporis, qui in administratione talium functionum spiritualium intervenit, &c. vel denique consequenter, vel effectus suarum causarum, ut sunt beneficia, sive jus percipiendi redditus temporales propter officium spirituale, &c. Ex quibus omnibus colligitur Simonia specificam malitiam propriè in hoc consistere, quod tanquam rem profanam, & vilem, cum re profana comparandam, & compensandam, æstimet rem spiritualementem & supernaturalem, quæ utique gravis deformitas est, ita ut in can. m. c. l. 1. q. 7. dicatur: omnia crimina ad comparationem Simoniacæ hæresis, quibus

pro nihilo reputari, & non detur in eo peccato parvas materia.

§. II.

Quotuplex sit Simonia, sive quomodo dividatur?

Simonia alia est juris divini, & naturalis, prohibita, quia mala est, & utriusque juri, tam divino, quam naturali repugnat, uti est venditio v. g. rerum proprie sacrarum, venditio hostiarum consecratarum, venditio Sacramentorum, &c. alia est juris positivi Ecclesiastici, mala, quia prohibita est, quæ secundum se, nec divino, nec naturali juri repugnat, prohibetur tamen ab Ecclesia, ob multas inconvenientias, & incommoda, qualis Simonia committitur, si beneficia cum beneficiis illicitè permutantur sine Superioris auctoritate, c. *Quæsitum. s. & c.* Cum olim 7. de rerum permut. Si vendantur res per se quidem temporales juxta materiam suam, hæc & nunc tamen spiritualizata, uti est sacrum oleum, Chrisma, &c. c. *Non satis g. h. s.* Si vendantur officia quædam, ad rerum spiritualium (vel temporalium Ecclesiæ, ut putant aliqui) administrationem ordinata, officium v. g. Advocati, Syndici, Oeconomi, Custodis, Sacristæ, &c. hanc autem juris Ecclesiastici Simoniam non esse proprie dictam Simoniam putant aliqui, fatentur tamen hi ipsi speciem quandam sacrilegij ex genere suo mortalis, propter Ecclesiasticæ legis prohibitionem, ob reverentiam, his etiam rebus spiritualibus, conservandam, hanc quasi Simoniam esse.

Dividitur etiam Simonia in mentalem, conventionalem, & realem. Mentalis Simonia hoc loco dicitur, non nudum tantum internum propositum committendi Simoniam, sed ea etiam, quæ opus externum adjunctum habet, quod tamen nullo signo externo apparet simoniacum, ut si quis rem spirituales, velut ex justitia debitam, alteri conferat, ob obsequium aliquod temporale sibi exhibitum, ita tamen, ut pravam hanc intentionem, compenlandi ex justitia obsequium temporale per rem spirituales datam, exterius non manifestet, nullo pacto, aut conventione exterius interveniente. Conventionalis Simonia est, quæ verbis, vel signis exterius manifestatur, per mutuum scilicet pactum, expressum, vel tacitum, ita tamen, ut nec datum aliquid sit, nec acceptum, sed sola facta promissio. Realis denique dicitur illa, quæ ex parte utraque est executioni mandata, per universalem traditionem rei sacræ, & acceptationem pro ea temporalis pretij.

SECTIO II.

De materia Simonia, sive rebus, in quibus committi potest hoc crimen contra jus divinum, vel humanum Ecclesiasticum.

§. I.

De Simonia, quæ committitur circa res merè, ac mirinsecè spirituales, & imprimis circa gratiam, Sacramenta, & sacramentalia.

EX dictis jam patet, quod Simoniam juris divini committat ille, qui vendit

dit, vel emit pro pretio temporali, gratias spirituales, ut gratiam sanctificantem, gratias gratis datas, donum scilicet Prophetiae, donum linguarum, sanitatis, vel aliorum miraculorum (sive deinde in concreto hæc talia emat, aut vendat; emendo v. g. cariore pretio rem aliquam temporalem, quæ pretiosa tamen est ob talem gratiam annexam; sive in abstracto talia vendat vel emat, emendo scilicet potestatem ministerialem talia conferendi, quod Simon Magus oblatâ Apostolis pecuniâ, obtinere voluit) qui emit vel vendit Sacramenta, Sacrificium Missæ &c. nisi extrema necessitas urgeat, contra eum, qui non vult gratis administrare hæc talia, non tam, ut ematur Sacramentum, quàm ut removeatur impedimentum pravæ voluntatis, & avaritiæ alterius. Et denique qui emit, aut vendit Sacramentalia, ritus scilicet aut ceremonias pro administratione Sacramentorum institutas, consecrationes, benedictiones, &c. temporale aliquid, ut pretium pro illis exigendo, aut dando, nisi præcisè in Sacramentalibus permanentibus materia, cui consecratio supervenit, pretio æstimabilis, ut talis vendatur.

§. II.

De Simonia, que committitur circa ordines, eorumque collationes & præsentationes ad ordines.

ETiam hæc emere, vel vendere esse juris divini Simoniam, ex dictis patet, cum sint actus quidem naturales, ex institutione tamen Christi ad ordinem & finem supernaturalem ordinati, &

principium insuper habent, ex quo procedunt, supernaturale, ita ut nec Episcopi, pro ordinibus conferendis, nec eorum ministri (saltem de jure Ecclesiastico) pro instrumentis, & literis deo per conficiendis, aut alij quicumque pro præsentatione ad ordines, quidem ex pacto possint exigere, & juxta Tridentinum pro his functionibus, uti & pro literis dimissorialibus concedendis, nihil gratis etiam oblatum, accipere, ad tollendam scilicet omnem avaritiæ sospensionem ab ordine Ecclesiastico, ut ait Trident. sess. 21. c. 1. de refer. ubi tamen etiam Notarij excipiuntur, quibus decima pars unius aurei pro singulis testimonialibus, aut dimissorialibus scribendis conceditur, in illis tamen locis, ubi laudabilis consuetudo, ut ait Concil., non viget, nihil accipiendi, & ubi certissimum salarium non habent pro officio suo exercendo.

§. III.

De Simonia, que committitur circa divina officia, ac officium prædicationis, & an Ecclesia eum vel redimi possit?

EMere hæc talia divina officia, ut sunt etiam orationes publicæ, publicæ processiones, Litanie publicæ, &c. officium prædicationis, vel exhortationis spiritualis, temporale aliquid pro his ut pretium, ex pacto dando, vel accipiendo, &c. Simonia juris divini est: sed non Ecclesia, aut jura illius emi dicto modo, aut redimi possunt absque Simonia verò. *Querelam. 15. b. 2.*

§. IV.

De alijs varijs actibus, & rebus spiritualibus, vel spiritualibus annexis pro quibus temporale dare aliquid, aut accipere, etiam specialiter prohibitum est jure Canonico?

EXc. Non satis 8. h. 2. habetur, quod ab illis, qui in religionem transire volunt, nulla pecunia ex pacto exigenda sit, pro admissione; nec Prioratus, aut Capellanæ Monachorum, vel Clericorum, annua distractione vendi possint; nec ab eo, cui regimen talium committitur, pretium pro tali commissione extigi, & pro sepultura, christiatis, aut olei benedictione, nulla cujusquam pretij exactio, attentari possit. Quæ ipsa etiam sub Simoniæ peccato, ut ne quidquam pro immisionem in possessionem Ecclesiarum, ac beneficiorum, per modum pretij, & ex pacto accipiatur, in alijs varijs capitulis prohibetur. Videatur c. Cum in ecclesia 9. c. Cum sit 10. c. Ea, qua 16. c. in tantum 36. h. 2.

§. V.

An exigere aliquid temporale pro re spirituali ratione consuetudinis excusari possit à vitio Simonia?

Quod nulla consuetudine excusari possit, ut pro spirituali, temporale aliquid, ex pacto, per modum pretij exigatur, vel accipiatur, certum est, cum hoc sit contra jus naturale, & divinum, quod autem piæ consuetudines observanda sunt, & per Episcopum compe-

sci debeant illi, qui malitiosè nituntur laudabilem consuetudinem mutare ex c. Ad apostolicam. 42. h. 2. habetur, & consequenter, ubi pia fidelium consuetudo, erga sanctam Ecclesiam devota, introduxit, ut illis qui divina administrant, temporale aliquid, in subsidium sæpius sustentationis, liberè & sponte offeratur, ac datur, observanda illa est, & ab Episcopo etiam observatio talis urgeri, vi juris ab Ecclesiæ acquiriti, ex assententia SS. Canonum, ita tamen, ut non valeat consuetudo, per quam tempore Collationis Sacramenti v.g. vel alterius rei spiritualis ab initio detur aliquid, ne detur occasio negandi talia spiritualia, si talia temporalia non dentur, quæ Simoniaca esset avaritia; & ne videatur à talibus exactioibus introducta fuisse talis consuetudo, quæ & ipsa simoniaca esset, cum initium haberet Simoniacum; & ne videantur temporalia talia pro spiritualium administratione ab invitis extorqueri, quod iterum Simoniam sapit, de quibus consuetudinibus jura loquuntur, cum consuetudines prohibent, & reprobant, quibus pro spiritualibus, temporalia exiguntur, aut accipiuntur.

SECTIO III.

De Simonia, quæ committitur in actibus jurisdictionis Ecclesiastica, & in ingressu sive admissione ad religionem.

§. An

§. I.

An actus pertinentes ad jurisdictionem spiritualem seu ecclesiasticam fori interni, vel externi sint materia Simonie.

R Affirmative, & primò quidem Simonia est juris divini & naturalis, dare vel accipere pretium, vel aliquid temporale, pro actu quolibet fori interni conscientie, seu pertinentis ad curam animarum, pro absolutione v. g. impetrenda confessis, pro audiendis confessionibus &c. prout sumitur ex *c. Nemo 14. §. Nec quemquam b. 1.* five deinde ex delegata potestate talis tantum egerit, five ex ordinaria, five pro delegatione talis potestatis fuerit pretium, aut temporale quid exactum, five pro ipsa absolutione, five fuerit exactum tale quid pro absolutione à peccatis, five pro absolutione à censuris, *c. ad aures 24. b. 1.* five pro concedendis indulgentiis, pro dispensationibus in præceptis ecclesie &c. exigatur aliquid temporale, ut pretium.

Secundò Simonia est juris divini & naturalis, jurisdictionem ecclesiasticam fori externi, five delegata illa sit, five ordinaria, pro pretio temporali emere, aut vendere, uti colligitur ex *c. Consulere 38. b. 1.* & ratione probatur, quòd tali casu spirituale aliquid, five supernaturale ratione finis, ad quem ordinatur, vedatur vel ematur! Imò Simonia est, pro quolibet actu jurisdictionis ecclesiasticæ voluntarie pretium accipere, pro dispensatione v. g. in voto, juramento, impedimento matrimonij &c. quia etiam hæc potestas dispensandi, spiritualis est; & hinc quod nonnunquam juxta styllum

Curie Romanæ pro his dispensationibus, præsertim circa impedimenta matrimonij, exigitur, exigitur non in pretium dispensationis, sed per modum mulctæ v. g. per quam competeret accessus à lege communi, ad præmissam applicandæ, aut in vim sustentationis, & onerum ferendorum &c.

Tertiò Simonia est, si pro actu jurisdictionis contentiosæ ecclesiasticæ, pretium detur vel accipitur, ut patet ex *can. Vendentes 10. Can. 1. §. 3.* nisi precisè detur tale aliquid ad redimendam injustam vexam, cum in tali casu non tam detur, pro actu spirituali, quàm pro tollenda injusta vexatione.

Quartò denique Simonia est jurisdic-
divini, exigere aliquid temporale pro actibus jurisdictionis ecclesiasticæ, quia illa, etiam si hiversentur circa materiam mere temporalem, & politicam, super his v. g. inter Clericos mota, cum etiam illi actus ab ecclesiastica, & spirituali potestate procedant.

§. II.

An sit simonia, pretium vel aliquid temporale dare, vel accipere pro impensione actus jurisdictionis ecclesiasticæ, vel alterius actus spiritualis?

D Are alicui temporale aliquid, ut abstineat ab actu spirituali, quæ injustè, sacrilegè vel simoniacè potestus esset, non est simonia, cum talis pretio non inducat alterum ad aliquid spirituale agendum, sed tantum ad aliquid quam injustitiam v. g. omittendum; & hinc non est simoniacum, dare Eleo-

Et oribus pecuniam, ne indignum Prelatū eligant. Quod si pretium temporale detur, propter omissionem spiritualis jurisdictionis hīc & nunc necessariō ponendā, dependenter à potestate Ecclesiastica, ad omittendam v. g. absolutionem, post auditam alterius confessionem, simonia est, juxta *cit. c. Nemo 14 h. t.* quia moraliter loquendo talis non tam omittit actum absolutionis, quam ligatum retinet, & reprobatur declarat, qui sunt actus jurisdictionis, juxta *reg. Juris 121. in ff.* ubi dicitur, *qui non facit quod facere debet, videtur facere adversus ea, quia non facit &c.* Si tamen pro omissione actus spiritualis, non tamen jurisdictionis spiritualis detur, aut accipiat aliquid, quamvis ex officio ad illud faciendum teneretur aliquis, ita tamen, ut omisso talis nullum effectum spiritualem moraliter post se relinquat, ut cum datur sacerdoti pecunia ad omittendas horas Canonicas, ad non audiendas confessiones &c. non est simonia, cum omisso talis non sit factum aliquid, vel spirituale.

§. III.

Utrum dare vel accipere aliquid temporale pro ingressu, sive admissione in religionem sit simonia:

Datum jam supra juxta *c. Non satis 8. h. t.* simoniam esse dare vel accipere aliquid, ut pretium, pro ingressu sive admissione ad religionem, interveniente pacto aliquo, cum ingressus hīc, tam ratione principij admittentis ad religionem, quam ratione finis, quia ordinatur ad salutem animæ, sic spiritualis, admittere tamen aliquid, vel etiam exigere

Compend. Pirhing.

temporale aliquid à persona ingrediente, ratione sustentationis, nec illicitum, nec Simoniacum est, si monasterium v. g. inopiam patiat, & regula ordinis hoc non prohibeat; & quamvis putent aliqui, si monasterium v. g. dives sit, sine simoniæ (saltem juris Ecclesiastici) vitio nihil, etiam ratione sustentationis, peccari posse *c. Veniens 19. & c. Dilectus 30 h. t.* putant tamen alij, consuetudinem contrariam non reprobendam, ut simoniacam, cum sit consuetudo pia, & utilis ad plures in obsequio religionis alendos, prout etiam colligi potest ex *Extravag. sane 1. h. t. inter communes.* ubi tantum abusus aliqui, qui sæpius in admissione tali interveniunt, in prandijs, seu cænis iustruendis, pecunijs distribuendis &c. reprobantur.

§. IV.

De alijs modis, quibus committitur Simonia in ingressu religionis, ejusque penis.

Videantur de his *c. Veniens 19. c. De Regularibus 25 c. Dilectus 30. c. Quoniam 40 h. t. & Extravag. sane 1. eodem inter Communes,* ubi plura de penis simoniæ taliter commissæ in admissione, & receptione ad religionem statuuntur, quorum usus quia rarus est, explicata hæc capitula videri possunt apud Auct. Metho. hoc §.

SECTIO IV.

De simonia, quæ committitur in beneficiis ecclesiasticis, & circa officia Ecclesiæ temporalia.

Zzz z

§. Utrum

§. I.

Utrum simonia, qua committitur in venditione beneficiorum Ecclesiasticorum sit contra jus divinum, an verò solum contra jus positivum seu Ecclesiasticum?

DUO in beneficijs distingui debent, jus exercendi spiritualia ministeria, quod propriè officium vocatur; & jus percipiendi fructus, seu emolumenta temporalia, quod communiter præbenda dicitur, ita ut beneficij nomine sæpius utrumque hoc jus contineatur. Jus exercendi spiritualia ministeria emere vel vendere pro pretio temporali, juris divini simoniam esse, nemo dubitat; jus tamen percipiendi redditus, seu emolumenta temporalia beneficij, officio annexum, dicto modo emere aut vendere, putant aliqui, juris tantùm Ecclesiastici positivi simoniam esse. Probabilius tamen videntur sentire cum S. Thoma communiter Theologi, emere vel vendere hoc jus etiam percipiendi temporales redditus beneficij, quatenus annexum est, juri spirituali, ministeria spiritualia exercendi, Simoniam juris divini esse, ita ut nec in tali emptione, aut venditione dispensare possit Summus Pontifex, nec ipse talem venditionem facere possit, prout non tantum plura SS. Canonicum jura probant, sed ratio etiam communiter recepta, quòd jus scilicet percipiendi taliter redditus, sit quidem secundum se temporale quid & pretio æstimabile, quia tamen fundatur in officio spirituali, & huic ita annexum est, ut nulli alij nisi Clerico ad spirituale ministerium destinato competere possit, tanquam debi-

tum sustentationis stipendium, contra quenter qui vendit illud jus temporale vendit etiam hoc jus spirituale, sine quo alterum non obtinetur, & quòd contra quenter priori annexum est, ita ut in casu illa Juris regula locum habeat. *Can. si quis 7. caus. 1. q. 3. de simonia. Quisquis horum alterum vendit, sine quo alterum non provenit, prout inveniendum derelinquit.* Quod tamen ita intelligi debet, nisi ipsa horum per legitimam actionem fuerit facta separatio; si enim Summus Pontifex, qui solus, tanquam legitimus beneficiorum Ecclesiasticorum administrator separate hæc jura à se invenire potest, redditus sive jura ad hoc redditus, non jam ut fructus debitos pro sustentatione officij Ecclesiastici occupat, sed propter aliam civilem & politicam causam, alicui concedat, quòd licet potest absque simoniarum periculo, certum jura hæc separasse, & consequenter eorum, quòd temporale est, vendi potest in tali casu, vel emi, abique eo, ut dicitur, quòd spirituale est, vendi non censetur.

§. II.

Quibus modis committitur simonia in collatione beneficiorum dicitur de Prelaturis, & alia beneficia Ecclesiastica.

Primò certum est, quòd committitur simonia, si pro beneficij ecclesiastici collatione, inductione, sive institutione in possessionem collati beneficij pro institutione in beneficio, expensæ aut detur pecunia, vel aliud quid temporale, cum actus hi sint actus ministerij spiritualis ecclesiastici, & dando pecuniam

nam non redimatur vana iuris spiritualis jam quasi, sed querendi primum, prout habetur etiam ex c. Audivimus 41. & ex c. Ne Dei 43. h. 1.

Secundò patet ex c. Ex diligenti. 17. h. 1. homagium præstare pro beneficio obtinendo, Simoniacum esse, cum res temporalis, obsequia scilicet, pro spirituali detur. Neque huic obest, quòd omnes Clerici, quando recipiunt à Prælati beneficià, fidelitatis juramentum eis præstare debeant, quia per tale juramentum non obligatur Clericus ad servitia temporalia præstanda Prælati, sicuti obligatur per homagium, quo fit vassallus & subditus illius, cui homagium præstat.

Tertiò committitur Simonia, si pro temporali obsequio promittitur beneficium Ecclesiasticum. c. Cum essent. 12. h. 1. quamvis enim spe obtinendi ab aliquo beneficij, aut præsentationis servire possit alicui aliquis, modò nulla pactio interveniat, ob promissum tamen beneficium obtinendum servire alicui, Simoniacum est, cum sine pacto vendendi taliter & emendi pro obsequio temporali beneficium spirituale, hoc non fiat.

Quartò committitur Simonia in electionibus ad Prælaturas, non tantùm, si pecunia detur pro electione certæ ac singularis personæ, quamvis illa dignissima esset, sed etiam, quando ex pacto dant sibi invicem mutua suffragia, quando pecunia alicui datur, ne consentiat in electionem alicujus (non quidem, quando præcisè datur, ne eligatur indignus, quia ut sic nihil temporale datur pro spirituali, sed procuratur tantùm bonum

Ecclesiæ) quando pecunia datur pro obtinenda confirmatione, præsentatione, &c.

§. III.

Quomodo Simonia committitur in receptione Canonicorum?

Bona sua offerre Ecclesiæ, cum pacto, ut recipiatur in Canonicum, & bonis his, ut Canonicus frui possit, dum vivit pro præbenda, Simoniacum est. c. Tua nos. 34. h. 1. Si verò purè, & sine pacto, bona sua Ecclesiæ quis offerat, & roget tantùm humiliter, ut in Canonicum se recipiant, & sibi hæc bona, dum vivit, pro præbenda relinquunt, receptio talis in Canonicum Simoniaca non est, (nisi intentio prava offerentis Simoniam faciat) cum in priore casu, ex pacto in Canonicum talis, pro re temporali oblata, recipiatur, non autem in posteriore casu: & quamvis de jure etiam alia prohibeantur in admissione ad Canonicatus, ea tamen multùm urgere, esset damnare receptam in Ecclesiis Cathedralibus, & Collegiatis nostræ Germaniæ consuetudinem, quæ viget scientibus & tacentibus Episcopis.

§. IV.

An electio, præsentatio, confirmatio, collatio, vel quævis alia provisio beneficij Simoniaca, sit ipso jure irrita?

Electio, præsentatio, collatio, confirmatio, seu quævis alia beneficij provisio, per Simoniam facta, non quidem

Zz zz 2

dem jure naturæ irrita est, sed jure Ecclesiastico, sive Simoniâ ab ipso electo, sive ab alio, electo tamen v. g. sciente, & non contradicente, facta sit, c. *Matthæum* 23. h. t. Imò ex c. *Ex insinuatione* 26. h. t. patet, irritam esse provisionem talem Simoniâ (de jure Ecclesiastico) si ignorante etiam electo facta sit, prout etiam probatur ex c. *Nobis* 27. h. t. & *Extravag. cum detestabile* 2. h. t. inter communes. cùm in tali casu puniatur non tam Simoniâ promotus, qui de Simoniâ hac sibi facta provisione tum nihil scivit, quàm Simoniâ provisio.

§. V.

Quando electio, vel collatio beneficij Simoniâ facta ignorante electo, vel provisio, non est irrita?

Duo communiter casus referuntur, in quibus electio v. g. simoniâ facta, ignorante tamen electo, non est ipso jure irrita. Primò scilicet, si ab alio, ignorante electo, pecunia v. g. promissa, aut data est in fraudem eligendi, ut ne scilicet electio illius vim aliquam haberet, juxta cit. c. *Nobis* cùm in tali casu malitiis hominum indulgendum non sit, & nemo alterius odio prægravari debeat. Secundò, si electus v. g. contradicat promissioni, aut dationi Simoniâ ab aliis, ignorante tamen eo, factæ, c. *Sicut* 33. h. t. ne alterius factum, quod non scivit, & sufficienter contradicendo præcavere studuit, illi præjudicet.

§. VI.

An, & quatenus licitum sit dare vel accipere pecuniam ad redimendam vexationem in beneficiis, vel non sit licitum?

Tres communiter regulæ etiam rem conducentes traduntur à D. Prima est, quòd post jus acquisitionis in beneficio per legitimam electionem, postulationem, confirmationem, institutionem, vel collationem, non sit Simoniâ, pecuniâ, vel alia re pretio adhibita redimere vexationem, quæ ad jus in beneficio tollendum injulè inferatur, quæ qui dat in tali casu pecuniam, non dicit illam pro re spirituali oblatam, quam jam habet, sed pro tollenda injulâ vexatione, ut colligitur ex c. *Dilectum* 21. h. t. Secunda regula est, quòd pro jure reddendum acquisito in beneficio, sed pecunia acquirendo, non liceat abique Simoniâ vitio, pecuniâ oblatâ, redimere vexationem, etiam injustam, ab eo, qui tantùm obesse, sed etiam prodeffe potest, dando scilicet, juxta postulationem quam habet, spirituale illud, quod reddendum erat, quia talis intentio per rituale sibi acquirere per impediendum, & viam sibi per hoc impediendum aperire ad spirituale acquirendum, prout colligitur ex c. *Matthæum* 23. h. t. Quod si tamen, quæ tertia regula est, talis pretium temporale ad vexationem injustam impediendam datur, obesse quidem posset, nihil tamen ad spirituale reddendum prodeffe, seu conferre, non esset Simoniâ, dare illi pecuniam v. g. ut nocere desinat, quia in tali casu

nam tantum tuam v. g. conservare, & injustas præcisè machinationes contra te impedire velle, censendus esses.

§. VII.

De Simonia confidentiali, sive qua committitur in resignationibus, & provisionibus beneficiorum. spe & confidentià factis.

Simonia confidentialis est certa species Simoniæ, ab alijs distincta, à spe & fiducia, quæ ei subest, sic dicta, & jure humano positivo inducta, à Summis Pontificibus Pio IV. & V. in materia beneficiorum, quæ tum committitur, cum quis procurat alicui beneficium Ecclesiasticum, cum certa confidentià, ex pacto scilicet expresso, vel tacito, quod postmodum hoc ipsum beneficium sit ipsi procuranti, vel alteri, cui voluerit procurans, cessurus, aut pensionem aliquam, sive fructus ex eo præstiturus. Potest autem talis in beneficijs Simonia confidentialis triplici adhuc modo committi. Primò per accessum, quando quis beneficium resignat, aut procurat alteri, ut obtineat illud, dum alter, cui beneficium hoc collatum vellet, ob defectum ætatis, aut alterius impedimenti Canonici, cujus modò capax non est, ætatem requisitam acquirit, aut impedimentum amoveretur, ita ut hic inhabilis modò postmodum jus habeat, propriâ auctoritate beneficium illud accipiendi. Secundò per regressum, quando quis beneficium, quod modò possidet, cedit alteri, eâ tamen conditione, ut sibi reservarum velit jus ad illud redeundi, si ille, cui cessio facta est, præmoriatur v. g.

Tertiò per ingressum, ut cum quis beneficium sibi collatum, nondum tamen possessum, renuntiat alteri, eâ tamen conditione, & pacto, ut jus habeat illius beneficii possessionem ingrediendi, & capiendi, si alter huic beneficio cedere debeat. In quibus casibus, si quis jus ad tale beneficium accedendi, regrediendi, aut ingrediendi, sine expressa licentiâ Papæ sibi reservat, Simoniam committit confidentialem, ita ut non tantum invalida sit collatio, seu resignatio talis beneficii, in quo commissa est talis Simonia, sed Simoniacus confidentialis priveretur (post sententiam Iudicis) omnibus beneficiis & pensionibus prius obtentis, & ad quævis alia beneficia obtinenda inhabilis sit.

§. VIII.

De Simonia, qua committitur in pensionibus solvendis ex bonis Ecclesiasticis.

Sunt aliquæ pensiones, quæ ex bonis quidem Ecclesiasticis eximuntur, & Laicis propter ministerium aliquod temporale, vel propter aliam justam causam conceduntur, has tamen, cum spirituale nihil contineant, emere vel vendere, nulla Simonia est. Quæ verò Clericis nunquam solvuntur, ob spiritualia quædam ministeria, ab his præstanda, Capellani v. g. aut chori Vicariis, &c. sine Simonia pro pretio temporali vendi, aut emi non possunt, cum fundentur in spirituali obligatione, non minus, ac alia beneficia. Illæ autem, quæ Clericis quidem, quæ talibus, solvuntur, non tamen ob spirituale ministerium, sed ob aliam

causam, Parocho v. g. seni, ad sustentationis auxilium, titulo Eleemosynæ, &c. quavis de jure antiquo communi sine Simoniz vitio emi & vendi possent, spectando tamen stylum Curiz Romanæ post Bullam Pij V. Simoniacum est, si emantur aut vendantur illæ, cum ex decreto Pij V. obligationem recitandi officij B. Virginis annexam habeant.

§. IX.

De Simonia, quæ committitur circa officia Ecclesie temporalia.

Spectato jure naturali Simonia non est talia officia pro pretio temporali sibi comparare, cum nihil in se spirituale hæc officia habeant, nec ordinentur ad spirituales actiones, de jure tamen Ecclesiastico Simonia est, hæc talia pro pretio temporali emere vel vendere, c. *Consulere 28. h. 1.* Sunt enim conjuncta cum factis, quæ curant, si tamen solis Clericis ea conferri soleant, & nisi per contrariam consuetudinem huic prohibitioni juris Canonici fuerit derogatum, Functiones tamen talium officiorum vendere aut emere, Simoniacum non est, cum nullum habeatur jus Ecclesiasticum, talium functionum emptionem vel venditionem prohibens.

SECTIO V.

De pretio Simoniaci, eiusque divisione.

§. I.

An pretium Simoniacum necessario debeat esse temporale quid, non spirituale; & quando temporale, quid dicitur habeat rationem pretij, respectu spiritualis, quæ vicissim datur;

Pretium Simoniz spectato jure naturali & divino, necessario debet esse quid temporale, nec sufficit spirituale, quia malitia Simoniz in hac injuria rei temporalis cum spirituali comparatione & æstimatione consistit; & hæc virtualiter permutare pro spirituali non est Simonia juris divini, jure tamen Ecclesiastico prohibita est, sub Simoniz peccato, permutare inter se propria voluntate beneficia Ecclesiastica, sine Superioris auctoritate. Neque Simonia est juris divini, aut naturalis, si res pretio æstimabilis gratis, & liberaliter donetur illi, aut detur, qui spirituale beneficium, aut officium præstitit, ut habetur in *can. Licet 4. cau. 1. q. 2.* sive detur tale donum temporale post spirituale præstitum, sive detur ante illud, quia in tali casu non datur temporale, ut pretium rei spiritualis, & ex injustitia debicum; sed ut donum liberale, & gratuitum, quævis in foro externo, quando præcedunt temporalia munera, plerumque permittitur Simonia (licitum tamen non est, sed Simoniacum, obligationem auctoralem gratitudinis in peccatum deducere, specialiter promittendo implere illam) nullò modo Simonia est pro spiritualibus ministerijs accipere, aut dare aliquid temporale, pro sustentatione talia

talis personæ, quamvis ex pacto detur, quamvis ille, qui accipit, non indigeat hoc temporali tanquam sustentationis stipendio, cum ex suis patrimonialibus sufficienter instructus sit. Neque simonia est dare aut promittere alicui temporale aliquid per modum retributionis, seu compensationis, ut inducat alterum ad spirituale aliquid, ut si quis promittat infideli, se daturum temporale, si fidem veram suscipiat &c. neque enim in tali casu primum est, quod intenditur, rei temporalis cum spirituali comparatio, tanquam pretij convenientis, sed est liberalis donatio sub certo tamen modo, ad quem alter inuitatur, facta. Neque denique simonia proprie loquendo est absque pacto expresso vel tacito temporale pro spirituali dare vel accipere, cum possit in tali casu, tale quid admitti, ut eleemosyna &c.

§. II.

*Quanam circumstantia consideranda sint, ut cognoscatur, an munus ali-
quod temporale habeat rationem simoniacè
dati pro re spirituali, vel non
habeat?*

EX c. *Etsi questiones 18, l. 2,* habetur, quod in foro externo ex circumstantijs dijudicandum sit, an temporale, quod datur, simoniacè detur, maximè, si pactum intercesserit, & nulla causa subsit, ex qua cohonestari possit talis datio. Et hinc dicit Pontifex in cit. c. tria potissimum attendenda esse, ad di-
gnoſcendum, utrum gratuitò, vel per modum pretij temporale datum sit. Pri-
mò qualitas personæ dantis & recipien-
tis, an sit dives, an pauper, nobilis an

ignobilis &c. (de illis enim gratuita do-
natio præsumi potest) ad quam præ-
sumptionem multum etiam iuvat vitæ
integritas, morum honestas, vinculum
amicitiæ &c. Secundò putat Pontifex
considerandam circumstantiam quanti-
tatis, magnum scilicet an parvum sit do-
num, respectu dantis & accipientis &c.
ita tamen, ut facillius excusetur à simo-
niæ præsumptione, comestibilia, aut
potabilia, in modica quantitate data,
quam pecunia. Tertio denique consi-
derandam putat Pontifex circumstan-
tiam temporis, sive occasionem datio-
nis, (si enim urgente necessitate tempo-
rale quid detur, ad subveniendum po-
tius necessitati tale datum præsumitur,
quam ad emendam rem spiritualem) utrum detur ante receptam rem spiri-
tualem, vel in ipsa receptione, vel
post illam receptam, ubi gratitudo lo-
cum habet. &c.

§. III.

*Quotuplex sit pretium simoniaca-
rum?*

TRiplex communiter in jure Simo-
niæ pretium asseritur, munus à ma-
nu, munus ab obsequio, & munus à
lingua. Munus à manu censetur pro
spirituali dari, non tantum, quando ad
hoc obtinendum pecunia, aut alia res
materialis, sive mobilis illa sit, sive im-
mobilis, sive corporalis, sive incorpo-
ralis, uti sunt varia jura &c. datur, sed
etiam quando debitum remittitur, aut
solutio hujus differtur, quando mu-
tuum datum, quando promittitur de-
biti

biti remissio, aut solutionis dilatio &c. Munus obsequio censetur pro spirituali dari, quando servitia seu obsequia temporalia pro spirituali obtinendo ex pacto præstantur. Neque tamen ad conciliandū illius gratiam, qui potest dare beneficium v. g. vel aliud spirituale, si quis gratis ei inserviat, simoniam committit, etiamsi ille spirituale tale quid concessit ab obsequijs motus, modò nullum pactum (saltem implicitum) intervenit. Per munus denique à lingua intelliguntur, laudes, commendationes, & preces v. g. quæ pro aliquo apud Principem v. g. interponuntur, cum pacto, ut sibi pro talibus linguarum commendationibus v. g. spirituale quid detur.

SECTIO VI.

De iudicio sive processu iudiciario in crimine simonia.

§. I.

Quis sit iudex competens in crimine simonia, & quis accusare possit de hoc crimine, & qui accusari; item quomodo crimen simonia probetur?

Iudex competens huius criminis iudicandi est solus iudex Ecclesiasticus, etiamsi, qui crimen hoc commisit, sit laicus, cum crimen hoc sit merè Ecclesiasticum, circa objecta, & res spirituales versans, prout habetur etiam ex communiter recepta Glossa in c. Cum sit 8. de oro competent. V. Malefacti oves.
f. Potest autem quilibet Catholicus, etiam servus, & criminosus de hoc cri-

mine simonia, quemlibet simoniacum, tam dantem, quam accipientem, modò non ignoraverit, aut in vitium fuerit ad Simoniam pro se facienda, & acculare, non quòd ob criminis huius atrocitatem, quilibet ad accusandum merito adhiberetur, tum quòd hoc ipsum iam concedant, c. si Dominus 3. h. t. ita respondente accusatione Simoniaci, accusator de ea, celebrare non possit, donec ea constituerit, c. accusatum 4. h. t. B. Quosies 5. eodem. Probatum autem Simoniam iisdem modis, quibus alia crimina probari solent, per Simoniaci confessionem, per testes, & per instrumenta authentica, ita tamen, ut in hoc crimine sufficiant ad condemnandum probationes, quæ sunt per signa evidentia, & conj. cturas, prout habetur in c. sicut. 6. h. t. statuerit hoc Summo Pontifice ob atrocitatem, & gravitatem huius criminis,

§. II.

An & quando criminosis admittatur ad testimonium servandum in crimine simonia?

Quòd contra simoniacos in iudicio admittantur testes etiam criminosis, si admittantur, si modò non sint in causa capitales inter testes tales, & cum sciant quem de crimine simoniae, testimonium terre debent, neque conspiraverint in hunc, ex c. licet Helz 31. h. t. patet, cum in Simoniam non aliter, ac in heresi procedatur, & in crimine laici in iudicio, quæ crimina tam in ordine ad accusandum, quam testificandum inter se comparantur, Cuius adhuc habetur, quòd criminosis ad testificandum in crimine

Simonia sint admittendi ex c. Per tuas. 32. h. t. Videatur fufior utriusque hujus capituli explicatio apud *Auct. Meth. h. t.*

SECTIO VII.

De pœnis Simonia, ac dispensatione in illa.

§. I.

An pœna jure decretæ incurrantur propter quamlibet Simoniam, & in quacunque materia fiat?

PRImò certum est, nullam pœnam incurri propter Simoniam merè mentalem, si ea purè interna sit, aut exterius non sit ex utraque parte completa, cum actus merè interni non cadant sub jurisdictionem Ecclesiæ directè. Secundo satis certum est, nullam etiam juris positivi pœnam ipso facto incurri, propter Simoniam merè conventionalem, quæ scilicet non est completa ex utraque parte, exceptâ Simoniâ confidentiali, sicuti enim SS. Canones, dum pœnas in Simoniacos statuunt, non loquuntur, de conventionibus tantum, sed de dantibus & accipientibus temporale pro spirituali, neque sunt ultra verborum proprietatem in materia pœnali extendendi, sic in Simonia confidentiali etiam conventiones propriâ auctoritate factas suis pœnis afficiunt Pontifices. Nec propter Simoniam realem ex utraque parte completam, incurrantur pœnæ à jure statutz, ipso facto, præter illam, quæ committitur in ingressu religionis, susceptione ordinum, aut admissione beneficiorum; quavis enim in jure mul-

tæ pœnæ statuuntur in Simoniacos non tamen omnes in quolibet casu ipso facto incurrantur, sed illi tantum juxta clara verba juris, qui Simoniam committunt in ingressu in religionem, susceptione ordinum, vel beneficiorum. Comprehenduntur tamen pœnis à jure statutis etiam illi, qui occultam Simoniam committunt, juxta *extravag. Detestabile 2. h. t.* inter communes, & qui juris Ecclesiastici Simoniam tantum committunt, quæ sit in perauktionibus beneficiorum sine Superioris auctoritate factis. *c. 5. & 7. de rerum permutat. & c. de hoc 11. h. t. & juxta cit. Extravag. eodem.*

§. II.

An & qualiter incurratur pœna excommunicationis propter simoniam commissam in ordine, vel beneficio?

INcurri ipso facto tam ab ordinante, quam ab ordinato, pœnam excommunicationis Papæ reservatam, si ab his simonia realis & completa in ordine conferendo committatur, *ex cit. Extravag. 2. patet §. statuentes.* ita ut nomine ordinum in hac materia veniant tam minores, quam sacri ordines (cum jura universaliter loquantur de Ordinibus) etiam prima tonsura, & si quæ simonia committitur, in impetrandis Dimissiois, quæ sunt dispositiones ad ordines: qualis excommunicatio Papæ reservata etiam incurritur, propter simoniam realem, & utrinque completam, in beneficijs, electionibus, presentationibus, collationibus, confirmationibus & c. stat. è beneficia propriè dicta illa sunt, & nō sunt tan-

tumpensiones, aut officia &c. & non excuset ignorantia.

§. III.

An & qualis suspensio contrahatur per simoniam commissam in ordine, vel beneficio.

Ordines conferens per simoniam completam, spectato jure communi Decretalium, ipso jure est suspensus à collatione quorumcumque ordinum, saltem per triennium, ut patet ex c. *Si quis 45. h. t.* & qui simoniam commisit praesentando ad ordines, ad certum tempus suspensus est ab executione ordinum; ordinatus vero per talem simoniam suspensus est ab ordine sic suscepto, donec à sede Apostolica cum illo fuerit dispensatum, nisi sine culpa ab ipso commissam, simonia intervenisset c. *De simoniace 22. h. t.* cum nulla debeat imponi poena, ubi nulla culpa est. Severius adhuc simoniace ordinantes, & ordinatos punit Sixtus V. in suo motu proprio, & contra eos loquitur *Glossa hinc V. remanere.* hodierna tamen praxis non videtur rigores hos recipere.

Qui vero beneficium obtinet per simoniam commissam & completam, nullam quidem suspensionem propriè dictam incurrit, nec conferens illud, nec accipiens, cum in jure nulla expressa sit, quia tamen excommunicatus est, consequenter ab omni etiam officio, ordine, & beneficio suspensus est, donec ab excommunicatione absolvatur.

§. IV.

An praeter praedictas censuras sit alia poena Canonico jure decreta in Simoniacos?

Sunt & aliae poenae, & quidem plures, quia tamen poenarum talium ratio praxis est, eò quòd Simonia va hodie locum pluribus videatur habere, hinc ad Auct. Method. eum remitto, qui poenarum harum cupit habere notitiam. Vt etiam §. 5. videre est, quis in his poenis dispensare possit.

SECTIO VIII.

De obligatione restituendae ea, qua per Simoniam sunt accepta.

§. I.

An, & cui pretium Simoniacè acceptum sit restituendum?

Qui accipit pretium temporale pro spirituali, pro sacro v. g. calice, reliquijs auro & argento ornatis, Simoniacè quidem, non tamen iniuste, eò quòd jus temporale annexum v. g. spirituali, suam aestimabilem pro pretio commoditatem habeat, non tenetur de jure naturali, aut divino, ad ullam restitutionem faciendam, modò quòd Simoniacè accepit, rei temporalis spirituali aemulatae aestimabilitatem non excedat, eum in tali casu graviter quidem contra religionem peccetur, non tamen contra iustitiam, obligatio autem restituendae oritur praecisè ex laesa iustitia. Si tamen non restituerit

tum Simoniacè, sed etiam injustè (in casu scilicet, in quo res spiritualis nullam commoditatem temporalem affert) pro temporali rem spiritualem vendidit, ille jure divino & naturali ad pretium, quod accepit, restituendum, obligatur, non quidem præcisè, quòd Simoniam commiserit, sed quòd læserit justitiam commutativam (pretium accipiens pro re, cujus nulla temporalis commoditas est) ex qua oritur restituendi obligatio; & quidem in hoc casu Simoniæ restitutio pretij injustè accepti fieri debet, ante sententiam Iudicis, illi, qui dedit hoc pretium, cum ut sic injuria alteri facta reparetur, ad cujus reparationem justitia obligat, in priore verò casu Simoniæ admittæ, potest Simoniacus per judicem Ecclesiasticum condemnari ad restituendum pretium Simoniacè acceptum Ecclesiæ, vel alijs pijs causis, prout etiam emptor rei spiritualis, qui pretium temporale pro re spirituali dedit, in pœnam delicti, sive Simoniæ admittæ, privati potest pretio solvendo, per sententiam judicis, & hoc Ecclesiæ, vel alijs pijs causis applicari.

§. II.

An pretium Simoniacè acquisitum contra prohibitionem juris Ecclesiastici restitui debeat in foro conscientia, etiam ante sententiam, & condemnationem judicis & cui?

SI quis pretium temporale accepit pro collatione, electione, confirmatione, vel renuntiatione, etiam ex vi juris Ecclesiastici ante omnem sententiam judicis restituere acceptum pretium debet, & De hoc. 11. h. t. (jure scilicet impe-

diente, quò minus pretij sic accepti dominium acquirere possit) & quidem juxta probabilem sententiam illi Ecclesiæ restitutio facienda est, in qua est beneficium Simoniacè collatum, cui per talem collationem v. g. injuria facta fuit.

Si tamen Simonia commissa sit in admissione ad religionem, pretium datum, de jure positivo, ante sententiam Iudicis, restituendum non est, si admittus in monasterio maneat, cum in tali casu retineri pretium datum à monasterio possit ratione alimentorum. In alijs verò casibus, in quibus etiam Simonia committitur, sæpe de jure naturæ debet fieri restitutio; cui autem hæc facienda sit, Iudicis arbitrio ordinariè relinquatur.

§. III.

An vicissim res spiritualis, quæ pro pretio Simoniacè data fuit, etiam debeat restitui danti?

AD hanc quæstionem, ut respondeatur, observari iterum debet, an Simoniacè & injustè res spiritualis acquisita sit, vel an acquisita sit Simoniacè quidem, non autem injustè. In priore casu, si res injustè & Simoniacè accepta, sit permanens, non quidem res accepta, sed pretium accedens, quod pro spiritualitate v. g. quæ tali datum est, restitui debet, ei, qui ratione spiritualitatis hoc pretium dedit (quamvis in pœnam delicti per sententiam Iudicis hoc privati possit) si verò res spiritualis Simoniacè quidem, non tamen injustè acquisita fuit, nulla rei talis restitutio fieri debet, cum nulla sit læsa justitia, quamvis etiam

hic in poenam admiffæ Simonix re fpiritu-
ali taliter fibi comparatâ, privati
poffit. &c.

§. IV.

*An Simonia mentalis obliget ad
restitutionem?*

TRES sunt hac in re sententiæ. Prima
absolutè negat obligationem resti-
tutionis, si mentalis tantùm Simonia
commiffa fit, dato quidem temporali,
& accepto fpirituâli, fine pacto tamen,
aut signo exterius Simoniam manifeftan-
te, cujus sententiæ fundamentum vide-
tur *c. Mandato 46. b. t.* ubi dicitur fuffi-
cere in tali cafu, fi delinquentes per fuam
penitentiam fuo Creatori fatisfaciant.
Secunda diftinguit, & concedit restitu-

tionis obligationem in cafu Simonia
mentalif jure divino prohibita, non au-
tem in cafu Simonia mentalif, que con-
mittitur contra jus Ecclefiafticum na-
tùm, cùm in illo cafu ad acquirendum
dominium reddatur inhabilis Simonia-
cum pretium accipiens, non autem in
hoc cafu. Neutra tamen hæc fententiæ
placet, cùm neutra factis efficaciter po-
betur, vel certè nimis univerfaliter po-
bet. Tertia proinde fententiæ probabi-
lior eft, quæ diftinguit, utrum pretium
in tali Simonia mentali Simoniacè ac-
ceptum, annexam habeat de jure naturali
injultitiam, vel utrum Simoniacè ipfo-
dem, non tamen injultè acceptum fit, in
illo priore cafu admittit obligationem
restitutionis, non autem in pofteriore
cafû, ob rationem fæpiùs allatam.

TITVLVS IV.

NE PRÆLATI VICES SUAS, VEL ECCLE-
SIAS SUB ANNUO CENSU CONCEDANT.

§. Unicus.

*An, & fub qua pœna prohibitum
fit Prælatif Ecclefiafticif, vices fuas, id eft,
jurisdictionem fuam, fub annuo cenfu,
five pretio concedere? & an etiam pro-
ventus Ecclefiarum fub annuo
cenfu locari poffint?*

DE priore quæftione agitur in *c. Pra-
terea 1. b. t.* ubi prohibetur Epifco-
pis fub pœna privationis vendere pro
certa pecunia quantitate fuam jurisdic-
tionem Epifcopalem, cùm hæc jurisdic-

tio fit fpirituale quid, & confequenter
fine Simonia pro pretio temporali vendi
non poffit; quæ tamen Simonia non
committitur ab Epifcopo Vicario v. g.
conftituto, ut vice Epifcopi jurisdic-
tionem exerceat, fi ab Epifcopo falarium
accipiat, cùm hic pro eo, quod hæc
fuas operas Epifcopo, falarium aut fi-
pendium pro his accipere poffit. Vide-
tur etiam *c. Quoniam 2. & 1. b. t.*

De pofteriore quæftione agitur in
c. Querelam 4. b. t. ubi concedi videtur
aniquum Decretalium jus attendendo